

“การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน: กรณีศึกษาโรงเรียนเครือข่ายพัฒนาคุณภาพ
การศึกษาแม่แตง 5 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2”
“The Study of Factor Affecting Students Learning Achievement: A Case Study of
Mae Taeng School Network of Education Quality Development 5,
Chiang Mai Primary Education Service Area Office 2”

นภาพร สุวรรณ^{*}

ดร. พัชรวิพรรณ กิจมี^{**}

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 5 คน และครู จำนวน 45 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 50 คน ของโรงเรียนในเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 ในปีการศึกษา 2556 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 มีทั้งหมดจำนวน 3 ปัจจัยได้แก่ ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านผู้เรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีความสัมพันธ์กันทางบวก มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .611 ถึง .713 จากนั้นได้ทำการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยพิจารณาลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามาสมการถดถอยพหุคูณแบบมีขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) พบว่า มีเพียงปัจจัยเดียวคือ ปัจจัยด้านผู้เรียน ที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ส่วนปัจจัยด้านผู้บริหาร และ

^{*} นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยพาร์อีสเทอร์น
E-mail:cati2555@hotmail.co.th

^{**} อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยพาร์อีสเทอร์น
(อาจารย์ที่ปรึกษา)

ปัจจัยด้านครูผู้สอน ไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ โดยปัจจัยด้านผู้เรียนสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ได้ร้อยละ 50.90 และได้สมการพยากรณ์ ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน = $1.681 + 0.616$ (ปัจจัยด้านผู้เรียน)

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน = 0.713 (ปัจจัยด้านผู้เรียน)

คำสำคัญ

ปัจจัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2

Abstract

This research aimed to study the factors affecting student learning achievement of Mae Taeng School Network of Education Quality Development 5 Chiang Mai Primary Education Service Area Office 2. The sample used in this study comprised 5 administrators and 45 teachers. The total number was 50 people from Mae Taeng School Network of Education Quality Development 5 Chiang Mai Primary Education Service Area Office 2 in the academic year 2013. The statistics used for analyzing the data were frequency, percentage, mean and standard deviation, correlation coefficient analysis and multiple regression analysis. The findings revealed that the relationship between the factors affecting Students learning achievement of Mae Taeng School Network of Education Quality Development 5 Chiang Mai Primary Education Service Area Office 2 was statistically significant at the .01 level. There were totally 3 factors, namely the factor of administrators, teachers and learners. The positive correlation showed the correlation coefficient from .611-.713. Then, the factors affecting students learning achievement were analyzed by considering the priority of input variables with stepwise multiple regression analysis. It showed that only a single factor was the factors of learners which were able to predict the learning achievement. On The other hand, factors of administrators as well as teachers could not predict the learning achievement. That was irrelevant to the hypothesis. 50.90 percent of

the factor of learners could predict the students learning achievement and the predictable equations were as follows;

Predictable equation in form of raw score

Students learning achievement = 1.681 + 0.616 (factor of learners)

Predictable equation in form of standard score

Students learning achievement = 0.713 (factor of learners)

Keywords

Factors, Learning Achievement, Mae Taeng School Network of Education Quality Development 5, Chiang Mai Primary Education Service Area Office 2

บทนำ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมอง และพหุปัญญา จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ คือ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานพื้นฐานอาชีพและเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงเรียนรู้และปฏิบัติได้ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ ที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนั้นมาตรฐานการเรียนรู้ ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งระบบ รวมทั้งยังเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้ให้มีความตามทีมาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, 8)

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนต้องอยู่บนหลักการพื้นฐานสองประการ คือ การประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียน และเพื่อตัดสินผลการเรียน ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จนั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนาและประเมินตามตัวชี้วัดเพื่อให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ สะท้อนสมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักในการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ในทุกๆระดับไม่ว่าจะเป็นระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ การวัดผลและ

ประเมินผลการเรียนรู้เป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน โดยใช้ผลการประเมินเป็นข้อมูลและสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการ ความก้าวหน้า และความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียน ตลอดจนเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ การประเมินผลระดับชาติ เป็นการประเมินคุณภาพผู้เรียนในระดับชาติตามมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนทุกคนที่เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เข้ารับการประเมิน ผลจากการประเมินใช้เป็นข้อมูลในการเทียบเคียงคุณภาพการศึกษาในระดับต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษา ตลอดจนเป็นข้อมูลสนับสนุนการตัดสินใจในระดับนโยบายของประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, 28-29)

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศให้สถานศึกษาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ใช้ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการตัดสินผลการเรียนของผู้เรียนที่จบการศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางทั้งระดับประถม ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม (GPAX) ของผู้เรียนที่ประเมินโดยสถานศึกษา ร้อยละ 80 และผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ร้อยละ 20 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555, 2)

การพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จได้นั้น การพัฒนาคุณภาพของการบริหารงานวิชาการ ถือว่าเป็นหัวใจของการบริหารสถานศึกษา ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายของการบริหารการศึกษาก็คือการจัดการศึกษา คุณภาพ และมาตรฐานของสถานศึกษา จึงอยู่ที่งานด้านวิชาการ ซึ่งจะประกอบด้วยงานด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน การจัดบุคลากรที่เกี่ยวข้อง การจัดสิ่งส่งเสริมงานด้านวิชาการ รวมถึงงานด้านการวัดและประเมินผล ขั้นตอนการดำเนินงานด้านวิชาการจะมีขั้นการวางแผนงานด้านวิชาการ ขั้นการจัดการและดำเนินการ และขั้นส่งเสริมและติดตามผลด้านวิชาการ หลักการบริหารงานด้านวิชาการ คือ หลักแห่งประสิทธิภาพและประสิทธิผล (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2546, 7) ในทางเดียวกันลักษณะของครูที่ดีและมีคุณภาพนั้น (Brophy, 1976 อ้างในสุรางค์ไคว้ตระกูล, 2556, 14-15) ได้มีนักจิตวิทยาการศึกษาได้ทำการศึกษาเรื่องนี้และให้ความหมายของการเป็นครูที่ดี และมีประสิทธิภาพว่าเป็นครูที่สามารถสอนให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้และสามารถนำความรู้ที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ผู้เรียนก็เป็นสาเหตุหลักดังที่สุรางค์ ไคว้ตระกูล (2556, 319) กล่าวถึงหลักพื้นฐานในการสอนของนักจิตวิทยาพุทธิปัญญานิยม คือ การส่งเสริมให้นักเรียนมีแรงจูงใจภายใน ค้นพบคุณค่าของความสามารถของตนเองมีความมั่นใจและภูมิใจในตนเองว่าสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Self Efficacy) โดยสามารถนำทักษะต่าง ๆ ที่ตนมีอยู่มาใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการ

ปัจจุบันโรงเรียนในเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาในอำเภอแม่แตง มีจำนวน 5 เครือข่าย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง “แบบเฉพาะเจาะจง” (Purposive Sampling) คือ โรงเรียนในเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 เนื่องจากในปีที่ผ่านมาภาพรวมยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน นักเรียนยังมีปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นนักเรียนชาวไทยภูเขา ผู้ปกครองไม่สามารถสอนบุตรหลานได้ อีกทั้งยังมีฐานะยากจน อยู่ห่างไกลความเจริญซึ่งส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษาของผู้เรียนถึงแม้ว่าคณะผู้บริหาร และ คณะครูในเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 มีความพยายามที่จะยกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น โดยการจัดอบรมครู และนักเรียน ด้านวิชาการทั้งเครือข่ายแล้วก็ตาม แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่ต้องการ (สำนักงานเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5, 2556, 1) จากการวิเคราะห์ของคณะครูและผู้บริหารในการจัดการศึกษา พบว่ามีปัจจัยหลายด้านที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้บริหาร เช่น การติดประชุม หรือติดต่องานระหว่างโรงเรียนไม่สามารถอยู่โรงเรียนได้ และ ยังให้ความสนใจงานด้านการเรียนการสอนไม่เพียงพอ การบริหารงานวิชาการยังมีจุดที่ต้องพัฒนาปรับปรุงให้เป็นระบบ งานที่จะต้องทำเร่งด่วนมักจะเป็นงานด้านการบริหารอาคารสถานที่ หรือด้านงบประมาณต่าง ๆ เป็นต้น ส่วนปัจจัยด้านครูผู้สอน เช่น ส่วนใหญ่ครูจะมีภาระงานพิเศษที่ต้องรับผิดชอบมาก ทำให้เวลาในการเตรียมการสอนน้อยลง หรือต้องทำงานเร่งด่วน เช่น งานด้านงบประมาณ การประชุม และการอบรมต่าง ๆ จากหน่วยงานต้นสังกัด เป็นต้น สำหรับปัจจัยด้านนักเรียน เช่น การใช้อุปกรณ์เครื่องมือสื่อสาร การติดเกม การบริโภคความบันเทิงจากสื่อต่าง ๆ ทางโทรทัศน์และปัญหาเสพติด เป็นต้น เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสำคัญเป็นอย่างมาก โดยจะได้นำข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเป็นผลการเรียนเฉลี่ยสะสม (GPAX) และผลสัมฤทธิ์ระดับชาติมาใช้เพื่อเป็นตัวบ่งชี้มาตรฐานการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นข้อมูลและสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการ ความก้าวหน้า และความสำเร็จของสถานศึกษา ของครูผู้สอน และโดยเฉพาะของนักเรียน ซึ่งจะได้นำผลการเรียนไปใช้ในการประเมินคุณภาพภายใน และการประเมินคุณภาพภายนอก รวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ การตัดสินผลการเรียนเมื่อจบการศึกษาแล้ว และเพื่อในการศึกษาต่อในสถานศึกษาอื่น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยตรงก็คือ ผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักเรียน ที่ต้องร่วมมือกันทำให้ผลสัมฤทธิ์บรรลุผลตามเป้าหมายที่คาดหวังไว้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจและได้ศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในโรงเรียนเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 และปัจจัยนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับใด โดยศึกษาจากทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอน ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2

สมมติฐาน

1. ปัจจัยด้านผู้บริหารส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
2. ปัจจัยด้านครูผู้สอนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
3. ปัจจัยด้านนักเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

วิธีการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 40 คน และครู จำนวน 358 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 398 คน ของโรงเรียนในเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาในอำเภอแม่แตง 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 ในปีการศึกษา 2556

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 5 คน และครู จำนวน 45 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 50 คน ของโรงเรียนในเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 ในปีการศึกษา 2556 โดยได้มาจากวิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง เนื่องจากผู้วิจัยมีงบประมาณและเวลาจำกัด

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ใน 3 ปัจจัย ดังนี้ (1) ปัจจัยด้านผู้บริหาร (2) ปัจจัยด้านครูผู้สอน (3) ปัจจัยด้านนักเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 1 ฉบับ โดยมีโครงสร้างแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ ตอนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด ซึ่งได้นำแบบสอบถามไปตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน โดยทั้งหมดได้ยืนยันว่าเครื่องมือฉบับดังกล่าวมีความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาแล้ว จากนั้นจึงได้นำไปทดลองใช้ (Try-Out) กับผู้บริหารและครูโรงเรียนสันมหาพนวิทยา และโรงเรียนสันป่าสักวิทยา จำนวน 30 คน โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9878 ซึ่งหมายความว่ามีความเชื่อมั่นสูงและผู้ทดลองตอบแบบสอบถามทุกคน มีความเข้าใจทางด้านภาษาที่ตรงกันกับเจตนาของผู้วิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวอย่างด้วยตนเอง จำนวน 50 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 จากนั้นได้ทำการตรวจสอบพบว่าข้อมูลมีความสมบูรณ์ทุกฉบับ และนำมาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติในขั้นตอนต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. แบบสอบถาม แยกออกเป็น

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่ และร้อยละ ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่ ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)

3. การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) เลือกตัวแปรต้นหาสมการแบบขั้นตอน (Multiple Regression Analysis – Stepwise)

ผลการวิจัย

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 62 อยู่ระหว่าง 30 – 39 ปีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 34 ตำแหน่งหน้าที่เป็นครูผู้สอนจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 90 สำหรับระดับการศึกษาจบการศึกษาปริญญาตรีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 76 และประสบการณ์ในการทำงานอยู่ระหว่าง 15 – 19 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 24

2. ระดับการปฏิบัติของแต่ละปัจจัยและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

ตารางที่ 1 ระดับการปฏิบัติของแต่ละปัจจัยและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

ข้อ	รายการ	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
		(จำนวน=50)		
1	ปัจจัยด้านผู้บริหาร	4.17	0.60	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
2	ปัจจัยด้านครูผู้สอน	4.41	0.43	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
3	ปัจจัยด้านผู้เรียน	4.04	0.67	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
4	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	4.17	0.58	ปฏิบัติบ่อยครั้ง

จากตารางที่ 1 ระดับการปฏิบัติของแต่ละปัจจัยและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

พบว่า ทุกปัจจัยได้แก่ ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านผู้เรียน มีระดับการปฏิบัติบ่อยครั้ง โดยมีขอบเขตค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.04-4.41 สำหรับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีระดับการปฏิบัติบ่อยครั้งเช่นกัน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17

3. ปัญหาและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาพบว่า งบประมาณที่ทางโรงเรียนได้รับมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการบริหาร ผู้บริหารขาดความตระหนักในการพัฒนาด้านงานวิชาการของโรงเรียน ครูสอนไม่ตรงสาขาวิชาเอก นักเรียนส่วนใหญ่เป็นชาวไทยชนเผ่า ทำให้มีปัญหาด้านการสื่อสาร รวมทั้งมีปัญหาด้านการอ่านและการเขียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำ

ดังนั้นหน่วยงานต้นสังกัดควรจัดสรรงบประมาณให้การช่วยเหลือกับโรงเรียนที่มีงบประมาณน้อยไม่เพียงพอต่อการบริหาร ผู้บริหารควรให้ความสำคัญในการบริหารงานวิชาการในระดับที่สูงกว่าภารกิจด้านอื่น ๆ ควรกระจายการบรรจุครูลงในแต่ละโรงเรียนให้ครบทุกสาขาวิชาหลัก ควรเน้นเรื่องการอ่านออก เขียนได้ของนักเรียน และควรจัดการเรียนการสอนให้ตรงกับตัวชี้วัดของมาตรฐานของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

4. การทดสอบสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าทั้ง 3 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครูผู้สอนและปัจจัยด้านผู้เรียน มีความสัมพันธ์กันทางบวก กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 นอกจากนี้ยังพบว่า

ปัจจัยด้านผู้เรียนสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 ได้ร้อยละ 50.90 ส่วนปัจจัยด้านผู้บริหารและปัจจัยด้านครูผู้สอน ไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ดังปรากฏในตารางที่ 2-4

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ตัวแปร	ปัจจัยผู้บริหาร	ปัจจัยครูผู้สอน	ปัจจัยผู้เรียน	ผลสัมฤทธิ์
ปัจจัยผู้บริหาร	1.00			
ปัจจัยครูผู้สอน	.791**	1.00		
ปัจจัยผู้เรียน	.695**	.810**	1.00	
ผลสัมฤทธิ์	.611**	.679**	.713**	1.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่า ตัวแปรด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่เขต 2 ทั้ง 3 ตัวแปร มีความสัมพันธ์กันทางบวก โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) อยู่ระหว่าง .611 ถึง .713 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ระดับสูง คือ ปัจจัยด้านผู้เรียน ส่วนปัจจัยด้านครูผู้สอนและปัจจัยด้านผู้บริหาร มีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2551, 4)

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ ปัจจัยด้านผู้เรียน

Model	R	R ²	Adjusted R Square	SE _{est}
1	0.713	0.509	0.499	0.41156
Total	0.713	0.509	0.499	0.41156

จากตารางที่ 3 พบว่าปัจจัยด้านผู้เรียนสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 ได้ร้อยละ 50.90

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ในการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ตัวพยากรณ์	B	SE _b	β	t	Sig
ค่าคงที่	1.681	0.358		4.699	0.000
ปัจจัยด้านผู้เรียน (X ₃)	0.616	0.087	0.713	7.055	0.000

จากตารางที่ 4 พบว่าปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 คือ ปัจจัยด้านผู้เรียน (X₃) ส่วนปัจจัยด้านผู้บริหาร (X₁) และปัจจัยด้านครูผู้สอน (X₂) ไม่สามารถพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้

การอภิปรายผล

จากผลของการวิจัยนี้พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนปัจจัยด้านผู้บริหารและปัจจัยด้านครูผู้สอน ไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจ นำมาอภิปรายผล ดังนี้

ปัจจัยด้านผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และพฤติกรรมการเรียน ผลการวิจัยพบว่า เป็นตัวแปรที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ร้อยละ 50.90 โดยมีน้ำหนักในการทำนายมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจาก แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และพฤติกรรมการเรียน เป็นแรงขับเคลื่อนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกนึกคิด สติปัญญา ความสามารถ และทักษะต่าง ๆ ถ้าผู้เรียนมีลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และมีพฤติกรรมการเรียนที่ดี ก็ย่อมส่งผลให้ เกิดการเรียนรู้ และเกิดความสำเร็จในการศึกษาได้ เพราะฉะนั้น ความสำเร็จ ย่อมขึ้นอยู่กับศักยภาพของตัวผู้เรียนเป็นหลักดังที่ สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2556, 319) กล่าวถึงหลักพื้นฐานในการสอนของนักจิตวิทยาพุทธิปัญญานิยม คือ การส่งเสริมให้นักเรียนมีแรงจูงใจภายใน ค้นพบคุณค่าของ

ความสามารถของตนเองมีความมั่นใจ และภูมิใจในตนเองว่าสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Self Efficacy) โดยสามารถนำทักษะต่าง ๆ ที่ตนมีอยู่มาใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการสอดคล้องกับ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2548, 231) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความต้องการที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ ถือเป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ และมีอิทธิพลต่อความสำเร็จส่วนตัว จึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยพิจารณาจากความสำเร็จในการจบการศึกษาตามเกณฑ์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 การประเมินภายนอก และการแข่งขันทักษะทางวิชาการ ซึ่งนักเรียนเครือข่ายพัฒนาคุณภาพ การศึกษาแม่แตง 5 ส่วนใหญ่สามารถจบการศึกษาตามเกณฑ์ของหลักสูตรได้เพราะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับสถานศึกษา และระดับชาติเป็นไปตามเป้าหมาย เนื่องจากเป็นสถานศึกษาขนาดเล็ก จำนวนนักเรียนน้อย จึงทำให้ครูผู้สอนสามารถพัฒนาศักยภาพนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อจบการศึกษาแล้วนักเรียนสามารถ เรียนต่อได้เนื่องจากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 10 ที่กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้อง จัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย นักเรียนที่มีฐานะยากจนจึงเข้าถึงโอกาสทางการศึกษาได้อย่างทั่วถึง ส่วนการประเมินภายนอกนั้น เครือข่ายพัฒนาคุณภาพแม่แตง 5 ผ่านการประเมินรอบ 3 ได้ เพราะเป็นการ ประเมินตามบริบทของโรงเรียน ซึ่งเป็นโรงเรียนที่อยู่ห่างไกลความเจริญ มีความยากลำบากในบริหารจัดการและ การจัดการเรียนการสอนให้เทียบเท่าโรงเรียนขนาดใหญ่ สำหรับการได้รับรางวัลด้านวิชาการ เป็นการจัดแข่งขัน ทักษะทางวิชาการในระดับเครือข่าย ความสามารถของผู้เรียนจึงไม่แตกต่างกันมากนัก นักเรียนสามารถทำ ผลงานทางวิชาการได้ดี จึงสรุปได้ว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี สอดคล้องกับ Lingren (1969 อ้างใน ชลิตา รัตนสาร, 2549, 10) สัมภาษณ์พบว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมาจากนิสัยในการเรียนดี มีความสนใจ ในการเรียนเป็นส่วนใหญ่ และมาจากเขavnปัญญาเป็นส่วนน้อย และในทางเดียวกัน Maddox (1963 อ้างใน ชลิตา รัตนสาร, 2549, 10) ได้ศึกษาพบว่า ผลการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลเท่านั้น แต่ต้อง ขึ้นอยู่กับวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย นิสัยในการเรียนที่ดีเป็นองค์ประกอบของความสำเร็จในการศึกษาสูง ถึงร้อยละ 30 - 40 ในทางเดียวกัน ญฎติยาภรณ์ หยกอุบล (2555) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ ของนักเรียนได้แก่ ปัจจัยด้านตัวนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการทำบ้านของนักเรียน เช่นเดียวกับ ประณต คำฉิม (2549) ได้ศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมกรเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผล ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต พบว่า แรงจูงใจทางการเรียน เป็นตัวแปรด้านพฤติกรรมกรเรียนเพียงตัว เดียวที่เข้าทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิสมัย เครือขารี (2544) ที่ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตในโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

โดยใช้ตัวแปรคุณภาพชีวิตในโรงเรียนพบว่า ความมุ่งมั่นในการทำงาน เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ มีอิทธิพลสูงที่สุดสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ซึ่งเป็นองค์ประกอบปัจจัยด้านผู้เรียน

ปัจจัยด้านครูผู้สอน ผลการวิจัย พบว่า ไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้ ถึงแม้ว่าปัจจัยด้านครูผู้สอนของเครือข่ายพัฒนาคุณภาพแม่แดง 5 ซึ่งประกอบด้วย คุณภาพการสอน สัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน และความคาดหวังของครูจากการประเมินระดับการปฏิบัติพบว่า มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง แต่ไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องจากประสิทธิภาพของการปฏิบัติยังไม่มีคุณภาพเพียงพอ มีปัญหาครูสอนไม่ตรงสาขาวิชา ครูมีภาระงานนอกเหนือจากการสอนมาก หรือมีการประชุมและอบรมบ่อยครั้ง ทำให้ครูผู้สอนทิ้งห้องเรียนบ่อยครั้ง ถึงแม้ว่ามีการเข้าสอนแทน หรือมอบหมายงานให้นักเรียนปฏิบัติด้วยตนเองแล้วก็ตาม ผู้เรียนต้องมีความขยันหมั่นเพียร มีความมุ่งมั่นในการทำงาน และมีความรับผิดชอบ จึงจะประสบความสำเร็จได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Carroll (1963 อ้างใน สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2556, 13) ได้อธิบายว่า การสอนที่มีประสิทธิภาพไม่ได้ขึ้นกับการสอนของครูเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับตัวนักเรียนด้วย คุณลักษณะของนักเรียนมีส่วนให้นักเรียนเรียนรู้ในอัตราความเร็วที่แตกต่างกันด้วย คือ ความถนัด หรือความสามารถของนักเรียนที่จะเรียนรู้ ความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่ครูสอน ความเพียรพยายาม เวลาสำหรับการเรียนรู้ ซึ่งมักจะเนื่องมาจากการที่นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียน ความตั้งใจและใส่ใจของนักเรียนเป็นตัวแปรสำคัญที่จะทำให้เกิดกิจกรรมของนิเวศหรือเซลล์ประสาท ที่เกิดขึ้นในสมองและทำให้เกิดการเรียนรู้

สอดคล้องกับ ณัฐชา วัฒนวิไล และคณะ (2552) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการบัญชี1: ของนักศึกษาคณะบัญชี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยผู้สอนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ เอื้อมพร หลินเจริญ สิริศักดิ์ อาจวิชัย และภิรภา จันทรอินทร์ (2552, 84-85) ที่ได้ศึกษาถึงปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้คะแนนการทดสอบ O-NET ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่ำ ผลการวิจัยปัจจัยพบว่า สาเหตุปัจจัยด้านครูผู้สอนเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครู เป็นปัญหาทำให้ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนไม่ดีขึ้นหรือคะแนน O-NET ต่ำ อาจเนื่องมาจากความพร้อมของนักเรียน ความพร้อมของโรงเรียนทางด้านสื่ออุปกรณ์ ความเพียงพอด้านบุคลากร โดยเฉพาะโรงเรียนขนาดเล็กจะประสบปัญหาดังกล่าวมากกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ งานของครูมีมาก ซึ่งเป็นงานที่ได้รับมอบหมายเพิ่มเติมจากงานการสอนทำให้ครูมีเวลาในการสอนน้อยลง ไม่สามารถสอนได้เต็มที่ จึงส่งผลให้คะแนน O-NET ต่ำ คุณวุฒิของครูไม่ตรงตามสาระการสอนและไม่ครบตามกลุ่มสาระในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง หลายแห่ง ส่งผลถึงคุณภาพการสอนของครู ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไม่ดีขึ้น และการเข้าถึงข้อมูลของครูยังมีน้อย โรงเรียนบางแห่งไม่ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการสอบ หรือมีปัญหาเรื่อง

อินเทอร์เน็ตที่ไม่สามารถใช้อย่างรวดเร็ว มีปัญหาเรื่องการใช้คอมพิวเตอร์ในการสืบค้นข้อมูล สรุปได้ว่าครูเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งด้านบวกและด้านลบ

ปัจจัยด้านผู้บริหาร ผลการวิจัย พบว่า ไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้เนื่องจากด้านผู้บริหาร อาจจะไม่เป็นตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยตรง เป็นผู้กำหนดนโยบายการบริหารงานวิชาการเท่านั้น ไม่ได้เป็นผู้ปฏิบัติ อีกทั้งยังให้ความสำคัญกับงานวิชาการไม่เพียงพอ และยังขาดการติดตามและนิเทศการบริหารงานวิชาการอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับ สิริพันธ์ พันธุ์มี (2532) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกับมาตรฐานโรงเรียนและคุณภาพการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับมาตรฐานโรงเรียน แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกับคุณภาพการบริหารงานวิชาการไม่มีความสัมพันธ์กันสำหรับงานวิจัยของ เอื้อมพร หลินเจริญ สิริศักดิ์ อาจวิชัย และ ภริภา จันทรอินทร์ (2552, 85) ที่ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้คะแนนการทดสอบ (O-NET) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่ำ พบว่า การจัดการเรียนการสอนผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่จะดำเนินการตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการที่มุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนที่ตัวบุคคลเพื่อที่จะทำให้มีผลการสอบ (O-NET) ที่สูงอย่างเดียว ไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนโดยรวมของสถานศึกษา ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ Herron (1995 อ้างใน ทิวาพร กาญจนะ, 2546, 49) ได้ศึกษาเรื่องแบบผู้นำของอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมและผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน จากโรงเรียนเพนซิลเวเนีย พบว่า แบบผู้นำระดับประถม และระดับแบบของแบบผู้นำ ไม่ได้มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ

บทสรุป

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ถึงแม้ว่า ทั้ง 3 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านผู้เรียน จะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แดง 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 แต่มีเพียงปัจจัยเดียวที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ คือ ปัจจัยผู้เรียน ซึ่งนอกจากจะเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ในระดับสูงแล้วยังสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ถึง ร้อยละ 50.90 แสดงให้เห็นว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ตัวนักเรียนเอง ซึ่งเป็นไปตามหลักการสำคัญของการจัดการศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2551 ที่จะต้องเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ปัจจัยด้านผู้เรียน ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด ควรส่งเสริมให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อให้ เกิดเป็นแรงขับเคลื่อนที่เริ่มจากตัวนักเรียนเอง สร้างพฤติกรรมและลักษณะนิสัยที่ดี ให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเอง โดยใช้หลักสอนเพื่อเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ให้นักเรียนศึกษาตนเองว่ามีจุดเด่น หรือความสามารถพิเศษอะไร ตั้ง วัตถุประสงค์ในการทำงานโดยคำนึงถึงความสามารถของตนเอง รู้จักวางแผนงานเพื่อจะทำงานให้ประสบความสำเร็จ รู้จักประเมินผลงานที่ทำ และใช้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงงานให้ดีขึ้น
2. ปัจจัยด้านครูผู้สอน ควรมีบทบาทเกี่ยวกับการส่งเสริมแรงจูงใจของนักเรียน โดยการฝึกฝนผู้เรียนให้มีความรับผิดชอบ สร้างความมีระเบียบวินัย เห็นคุณค่าในตัวเอง และปรับปรุงวิธีการสอน สร้างบรรยากาศในการ เรียนรู้ บอกจุดประสงค์การเรียนรู้ ใ้ทำงานแก่นักเรียนตามความสามารถ ให้ข้อมูลย้อนกลับ วิเคราะห์นักเรียนเป็น รายบุคคล ให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียน และเป็นแบบอย่างในการแสดงความกระตือรือร้นในเวลาการสอน
3. ปัจจัยด้านผู้บริหาร ควรมีวิสัยทัศน์ในการบริหารสถานศึกษา จุดมุ่งหมายของสถานศึกษาที่ชัดเจน มีการประชุมวางแผนนโยบายด้านการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ใช้หลักในการอบรมแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ในโรงเรียน สร้างความตระหนัก และแนวปฏิบัติ ในการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความมุ่งมั่น ตั้งใจในการเรียน ผู้บริหารควรสร้างบรรยากาศสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ สนับสนุนการ พัฒนาการจัดการเรียนการสอนของครูให้สามารถออกแบบการจัดการกระบวนการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนได้อย่าง เหมาะสม

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเรื่องเดิมโดยใช้นักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม เพื่อต้องการทราบว่า นักเรียนมีทัศนะอย่างไร
2. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานด้านผู้เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชาติ (O- NET) ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2555). **ประกาศกระทรวงศึกษาธิการเรื่องการใช้ผลการสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการตัดสินผลการเรียนของผู้เรียนที่จบการศึกษาตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กระทรวงศึกษาธิการ.

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2551). การวิเคราะห์สถิติ: สถิติสำหรับการบริหารและวิจัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลิตา รัตนสาร. (2549). บทความวิจัยเรื่องทัศนคติต่อการเรียนในรายวิชาการตลาดระหว่างประเทศ. **สยามวิชาการ**. 7 (7), 7-13.
- ณัฐติยาภรณ์ หยกอุบล. (2555). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. **วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม**. 8 (1), 85-102.
- ณัฐชา วัฒนวิไล และคณะ. (2552). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการบัญชี: กรณีศึกษานักศึกษาคณะบัญชีมหาวิทยาลัยกรุงเทพ. สืบค้นเมื่อ 10 เมษายน 2557, จาก http://www.bu.ac.th/knowledgecenter/epaper/special_may2010/pdf/Page_121.pdf
- ทิวาพร กาญจนะ. (2546). การบริหารงานวิชาการที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในอำเภอร่องพิบูลย์สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 3. วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ประณต คำฉิม. (2549). ปัจจัยด้านพฤติกรรมกรเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. **วารสารพฤติกรรมศาสตร์**. 12 (1), 72-93.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- _____. (2548). **จิตวิทยาการศึกษา**. (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- สิริพันธ์ พันธุ์มี. (2532). ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกับมาตรฐานโรงเรียนและคุณภาพการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตการศึกษา 7. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พิสมัย เครือชารี. (2544). ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตในโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดยโสธร. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต การวัดผลและประเมินผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำนักงานเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่แตง 5. (2556). คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการกิจกรรมเข้าค่ายวิชาการเตรียมความพร้อมในการสอบ O-NET ประจำปีการศึกษา 2556. เชียงใหม่: สพป. เขต 2.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2556). **จิตวิทยาการศึกษา**. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอี่ยมพร หลินเจริญ สิริศักดิ์ อาจวิชัย และ ภีรภา จันท์อินทร์. (2552). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้คะแนนการทดสอบ O-NET ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6. กรุงเทพฯ: สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน).